

Despre strângerea de ajutoare pentru sfinți (8:1-9:15)

În cap. 8 și 9, Pavel pare să se abată de la tema principală a epistolei: apărarea apostoliei sale spre folosul Bisericii din Corint. În cap. 10 Pavel va relua această temă și o va dezvolta până în cap. 13. În cap. 8 și 9 însă, el vorbește despre o strângere de ajutoare pentru sfinți și îi motivează și pe corinteni să participe. Aparent aceste capitole nu au legătură directă cu tema centrală a epistolei, ci sunt legate de un eveniment important de strângere de ajutoare din primul secol. Și dacă Pavel tot le-a scris o scrisoare, le vorbește și de participarea la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Iar pentru noi sunt binevenite aceste capitole căci din Noul Testament ele creionează cel mai clar care sunt principiile dărnicii creștine. Într-adevăr, nicăieri în Noul Testament nu avem o cantitate așa de mare de text dedicată în special dărnicii creștine. Cele două capitole din 2 Corinteni au o importanță aparte în acest sens, căci ele reprezintă principalul pasaj din Biblie prin care Domnul vorbește Bisericii despre dărnicie. Deci cele două capitole au un rol deosebit și merită studiate. Dar de ce le-a așezat Duhul Sfânt tocmai în 2 Corinteni? Este doar o întâmplare sau există vreo legătură între cele două capitole și apărarea apostoliei pauline?

Menționăm de la început că din pricina faptului că se apropie studiul Evangheliei după Matei, timpul s-a scurtat, și de aceea, nu vom analiza în detaliu aceste două capitole. Vom sublinia doar ideile principale și vom încerca să le găsim rolul în epistolă.

Observăm că cele două capitole nu sunt plasate la finalul epistolei ci la mijloc. Dacă erau plasate la final de puteam gândi că este o anexă, o temă secundară a epistolei. Dar pentru că sunt plasate la mijloc, intuim că ele fac parte integrantă din epistolă. Și ce legătură să fie între ele și apărarea apostoliei lui Pavel? Cap. 10:6-13 ne-ar putea da un indiciu. Pavel le reamintește că el le-a vestit Evanghelia fără să primească sprijin material din partea corintenilor. Este posibil ca printre acuzele apostolilor mincinoși să se enumere și cea legată de finanțe. Cel rău este expert în defăimare. Și el știe care sunt domeniile care fac cele mai multe valuri și care stârnesc neîncrederea în oameni. Și primele două domenii sunt: scandalurile sexuale și cele financiare. Și pentru că oamenii iubesc banii și au înclinații puternice spre păcate sexuale, vor fi dispuși să creadă repede aceste acuze în dreptul altor oameni. Cel care iubește banii și sexul, va accepta cu greu că există oameni care au renunțat la Mamona și la idolul poftelor și trăiesc cu curăție în Hristos. Cu siguranță că cel rău va încerca mai întâi să întineze pe lideri cu păcate în aceste două domenii. Dar dacă nu va reuși să îi întineze, va căuta măcar să îi defaime. Și va crea contexte confuze, cu sămburi de adevăr, cu elemente neclare, și cu persoane mincinoase care să defaime cu inteligență integritatea propovăduitorilor Cuvântului.

Și cu siguranță că nici Pavel nu a scăpat de aceste acuze. Oamenii nu puteau și nu voiau să accepte că el este un propovăduitor sincer al Evangheliei lui Dumnezeu. Și atunci se legau de mesaj: că este o prostie, că este o rătăcire. Dar Pavel știa să prezinte mesajul și să îl argumenteze, și atunci această acuză nu stătea în picioare. Și apoi oamenii se legau de

mesager și de motivațiile acestuia; că de fapt, el face aceste lucruri pentru o slavă deșartă și pentru bani. Dar Pavel era prigonit pentru mesajul său și cu toate acestea nu își schimbă mesajul și nici nu renunță. El avea și slavă și bani când era Iudeu și înainte de a fi propovăduitorul Evangheliei. Iar în ce privește acuzele cu privire la bani, Pavel alesese să renunțe la dreptul său în Evanghelie și să muncească cu mâinile lui pentru a se întreține. Este deci posibil ca aceste două capitole din 2 Corinteni să fie un răspuns al apostolului cu privire la acuzele legate de finanțe. El își prezintă curăția, precum și principiile cu care el operează atunci când este vorba de finanțe și bunuri materiale.

Capitolul 8 – Observații

- Pavel nu se simte complexat de acuzele și defăimările apostolilor mincinoși. Într-adevăr, domeniul financiar este unul sensibil. Când ești foarte defăimat, ce curaj mai ai să ceri celor care te pun la îndoială să participe la o strângere de ajutoare pe care o gestionezi tu? Dar Pavel le amintește corintenilor deschis de angajamentul pe care și luat pentru strângerea de ajutoare și le cere cu autoritate să își respecte angajamentul. Pavel găsește un echilibru între liberatate și prudență. Vom vedea că el își ia măsuri de precauție în ce privește eventualele defăimări, dar nu renunță total la a participa la strângeri de ajutoare. După defăimările primite, el ar fi putut spune: dar nu mă voi mai ocupa deloc de strângeri de ajutoare pentru sfinți? Dar el nu face acest lucru. Își ia în schimb câteva măsuri importante de protecție împotriva eventualelor defăimări financiare.
- De ce se implică Pavel în strângerile de ajutoare? Oare nu era responsabilitatea apostolilor să se ocupe necurmat cu rugăciunea și propovăduirea Cuvântului, și oare nu trebuia ca diaconii să se ocupe de celelalte slujiri din Biserică? (vezi Fapte 6a). Și totuși Pavel este în echipa de coordonare a acestei lucrări de strângeri de ajutoare din mai multe Biserici. Cum se explică acest lucru? Din informațiile din celelalte epistole putem deduce că Pavel nu făcea în mod frecvent acest lucru. Dar acum se pare că era o nevoie specială care cerea implicarea sa. Pe de o parte, el călătorea des și era o persoană cheie de legătură între Biserici. El ducea veștile de la o Biserică la alta. În acea vreme nu existau mijloacele de comunicare de astăzi. Veștile circulau mult mai greu. Pavel era un principal purtător de vești printre Bisericile din primul secol. El avea mare credibilitate și trecere între Biserici. Prezența lui în echipa de coordonare oferea încredere și încuraja Bisericile să se implice în această lucrare de binefacere. Pentru că era o nevoie reală în Trupul lui Hristos, și pentru că implicarea lui Pavel era importantă, Pavel alege să se implice în pofida riscurilor de defăimare. El nu își construiește viața în funcție de pericolul defăimărilor. El ține cont de el, dar are libertatea în Hristos să se implice în diverse slujiri atunci când este călăuzit de Duhul Sfânt.

- Dărnicia creștină strălucește în necazuri și sărăcie, atunci când deși treci prin greutăți, dai după puterile tale și chiar peste puterile tale. Este important CÂT dai. Dacă dai mult în comparație cu alții dar de fapt este un puțin din marele belșug pe care îl ai, atunci acest lucru nu este de mare însemnătate pentru cer. Cerul este încântat când cineva dă DUPĂ PUTERI. Dacă cineva are mult, poate da mai mult. Dacă cineva are puțin, poate da mai puțin. Și cerul este și mai încântat când cineva își depășește limitele și dăruiește chiar peste puterile lui, când dintr-o sărăcie lucie izvorăște un belșug de dărnicie. Atunci când dărnicia devine cu adevărat o jertfă care te costă. Atunci când dăruiești CHIAR dacă toate nevoile tale nu sunt împlinite încă și nu ai rezerve mari pentru viitor.
- Este esențială atitudinea și motivația. Macedonenii s-au dat pe ei înșiși mai întâi Domnului și apoi fraților. Sursa adevăratei dărnicii este conștiința că aparții Domnului cu tot ce ai, și că Domnul vrea să te dăruiești cu tot ce ai Bisericii Sale. Deci tot ce ai nu îți aparține ție, ci Domnului. Și Domnul vrea să te dăruiești cu tot ce ai Bisericii Sale. Orice dar îți dă Domnul, nu este pentru risipire în poftele tale, ci este de dragul Bisericii Sale. Și aici intră și darurile materiale. Dacă Domnul te binecuvintează mult din punct de vedere material, este pentru că Domnul vrea ca prin tine să îplinească din nevoile materiale din trupul lui Hristos. Nu lua ca un lucru de apucat atunci când ești binecuvântat material. Dacă Domnul ți-a dat mai mult decât ai nevoie în prezent este pentru că în jurul tău sunt nevoi pe care Domnul vrea să le îplinească prin tine. Și acum, ferice de cel care știe cât are nevoie în prezent. Căci prin lentila lumii nevoile personale nu se sfârșesc niciodată, și trebuie să treacă o viață de om pentru a deține mai mult decât avem nevoie. Nu, ci trebuie să judecăm situația noastră prezentă punând limite confortului personal. Aici fiecare este lăsat să descopere singur cu ajutorul Duhului care este limita reală a nevoilor sale.
- Creșterea în maturitate înseamnă a deveni asemenea lui Hristos în toate lucrurile și în toate domeniile vieții. Nu poți crește mult în alte domenii refuzând creșterea în anumite domenii. Și domeniul financiar trebuie așezat sub domnia lui Hristos. Dacă nu lășăm ca Hristos să domnească peste un domeniu din viața noastră, creșterea noastră se va bloca/diminua și în celelalte domenii. Domeniul financiar este un domeniu important din viața noastră. El trebuie trecut sub domnia lui Hristos.
- Modelul este Hristos. El, măcar că era bogat, s-ar făcut sărac pentru noi, ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. Hristos nu ne-a dăruit din belșugul Său, El rămânând în belșug. Hristos ne-a putut îmbogăți doar prin sărăcirea Sa. El a renunțat la toată Slava și la toate comorile cerului și s-a întrupat luând chip de rob și trăind ca străin și călător pe pământul pe care El l-a creat și care era de drept proprietatea Sa. Și a renunțat pe cruce chiar la părășia cu Tatăl. Sărăcia Sa a fost totală. Doar așa ne-a putut îmbogăți cu viața veșnică, cu chipul Său, cu dreptul de a fi moștenitori ai tronului Slavei. Hristos, este modelul dărnicii creștine. Privind la ce a făcut El pentru noi vom fi și noi motivați să exersăm dărnicia creștină, și să o facem cu bucurie, după puterile noastre, și chiar peste puterile noastre. Nu vom da doar când avem mult, ci și

când avem puțin. Nu vom da doar din belșug, ci și din puțin. Și vom da ca să ne coste, ca să fie o jertfă reală.

- În dărnicie este un echilibru. Se are în vedere ce are cineva și nu ce n-are. Domnul îți cere să dai din ce ai. Atenție deci la excese de dărnicie sau la acte iresponsabile de dărnicie. Domnul știe care sunt nevoile tale și apoi responsabilitățile tale pentru familia ta. Acestea nu trebuie negate sau neglijate. Dar trebuie cântărite cu grijă și armonizate cu principul dărnicii creștine care nu deși te costă, nu te omoară de foame.
- În dărnicie este un echilibru. Nu e vorba ca unii să fie ușurați și alții strâmtorați, ci se are în vedere o POTRIVIRE. Unii au mai puțin, și alții mai mult. Dar per total, este suficient pentru toți. Domnul dă unuia mai mult ca să ajute pe cel care are mai puțin. Așa a fost și cu mana. Dacă Domnul îți dă mai mult decât ai nevoie în prezent înseamnă că lângă tine sunt frați care sunt în nevoie. Nu uita. Domnul este dragoste, dăruire către celalalt. Orice dar pe care ți-l dă Domnul este pentru folosul Bisericii Sale. Dacă Domnul îți dă o casă, este ca să o pui în slujba Domnului, să poți primi oaspeți, să poți adăposti pe frații prigonți, să poți găzdui întâlnirile cu frații. Dacă Domnul îți dă o mașină este ca să poți ajuta cu ea pe cei care nu au și au nevoie reală de ajutor cu mașina în diverse situații. Dacă Domnul îți dă un venit mai mare este ca să ajuți pe cei cu un venit mai mic. Și tot așa.
- Nu înseamnă că nevoile tale nu contează. La fel cum contează nevoile celuilalt, contează și nevoile tale, căci și tu faci parte din trupul lui Hristos. Și uneori tu vei avea mai puțin și cel de lângă tine va avea mai mult, și prin el, Domnul va purta de grijă nevoilor tale. Deci, dacă Domnul îți dă mai mult, El are în vedere și nevoile celorlalți și nevoile tale. În Fapte ni se spune că primii creștini își vindeau proprietățile și puneau totul în comun. Dar atenție, nu vindeau toate proprietățile. Căci ei tot se întâlneau în case. Vindeau acele proprietăți care erau considerate mai mult decât aveau nevoie. Iată ce spune Pavel despre bogați: ***Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice ci în Dumnezeu care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, să simtă unii cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață.*** (1 Tim. 6:17-19). Pavel nu le cere să vândă tot ce au și să devină săraci. Domnul vrea ca în Biserica Sa să fie și bogați. Dar aceștia trebuie să vegheze asupra inimii lor să nu se mândrească și să se încreadă în bogățiile vizibile, ci în Dumnezeu care poartă de grijă. De asemenea, să nu uite că Domnul le-a dat mai mult pentru a dăruia celor care nu au, deci să fie DARNICI! Și Pavel nu vrea ca ei să se simtă vinovați că au mai mult. Domnul ne dă din belșug toate lucrurile ca să ne bucurăm de ele. Deci nu este greșit ca cei bogați să se bucure de binecuvântările primite. Dar cu grijă, fără să-și alipească inima de binecuvântările materiale și fără să uite pe cei care nu au. Pavel spune: Domnul vă dă toate lucrurile din belșug ca să va bucurați de ele. Deci Domnul vrea să ne bucurăm de darurile primite! Dar să ne

bucurăm în Domnul. Să nu ne bucurăm în sine de dar, ci să ne bucurăm de dar într-un context relațional. Darul să ne apropie mai mult de Dătător. Prin darul primit să vedem mai bine bunătatea lui Dumnezeu și să ne alipim mai mult de El. Iar Domnul e generos și El vrea să ne umple de multe daruri. Dar adesea inima noastră idolatră Îl împiedică să ne facă daruri. Să ne bucurăm în Domnul de toate darurile Lui ca să Îi oferim bucuria să ne umple de orice dar. Să nu Îl uităm pe Dătător. Să știm că acel dar a venit prin harul Lui, spre mângâierea noastră în relația cu El, și spre slava Lui. Să arătăm clar oamenilor din jur că darul vine de la El și este spre slava Lui. Și să punem acel dar în slujba Bisericii Sale. Orice dar trebuie pus în slujba altora. Orice dar este dat nu doar pentru mângâierea ta, ci și pentru ajutorarea celorlalți. Dacă Domnul îți dăruiește o familie este pentru mângâierea ta, dar și ca să poți dărui căldura unei familii celor care nu au o familie. Deci nevoile tale contează, dar nu te opri la ele!

- În ultimul pasaj din cap. 9 Pavel ne arată că el lucrează cinstit nu doar înaintea lui Dumnezeu ci și înaintea oamenilor. El nu caută slava oamenilor ci să fie plăcut înaintea Domnului. Cu toate acestea nu spune: ***eu lucrez corect înaintea Domnului, treaba lor dacă mă judecă și mă defaimă.*** Pavel își ia măsuri de precauție ca să nu fie defăimat. Pavel știe că nu poate scăpa de atacul defăimărilor, și acest lucru nu îl paralizează, nu îl împiedică să se implice în diverse slujiri, chiar în cele de strângere de ajutoare. Dar când se implică, face ce ține de el ca să împiedice atacul defăimărilor. În acest context, el implică în echipa de coordonare doi sau trei frați cu mare credibilitate înaintea Bisericilor. Apare în primul rând Tit. Dar Tit era din echipa Sa. Și atunci mai este implicat și fratele menționat în v. 18. Nu știu dacă fratele menționat în v. 18 este același cu fratele menționat în v. 22. Este posibil să fie vorba de aceeași persoană. Mai importante sunt caracteristicile acestui frate:
 - Lauda sa în Evanghelie este răspândită în toate Bisericile.
 - El a fost ales de Biserici să meargă împreună cu Pavel și echipa sa.
 - Râvna sa a fost încercată în mai multe împrejurări.
- Pavel este foarte înțelept. El lasă pe Biserici să aleagă pe cine vor ei. Nu propune el pe cineva, ci lasă Bisericile să aleagă. Iar Bisericile aleg pe cineva de încredere cu mare credibilitate. În același timp Pavel însuși îl încearcă pe acest frate. Nu doar Bisericile trebuie să aibă încredere în el, dar și Pavel trebuie să aibă încredere în el. Căci dacă acest frate nu ar fi de încredere, și ar declanșa o denigrare la adresa lui Pavel, atunci lovitura ar fi extrem de puternică față de lucrarea apostolică, căci fratele are mare credibilitate înaintea Bisericii. Cei care au mare credibilitate înaintea Bisericilor, pot deveni foarte periculoși dacă din neveghere ajung să fie defăimători. Și atunci Pavel nu se mulțumește că acest frate este ales de Biserici. El însuși îl încearcă în diverse împrejurări. Pavel este dispus să ofere încredere, dar nu o oferă ieftin. Mai ales când e vorba de A SLUJI ÎMPREUNĂ CU CINEVA. Sunt mai multe nivele de încredere. Pavel oferă încredere corintenilor ca frați în Domnul. Dar când este vorba să slujească împreună cu cineva este foarte pretențios. Loviturile cele mai dureroase sunt venite

de la cei mai apropiați. Cel rău la lovit pe Isus prin Iuda, iar pe Elisei prin Ghehazi. Este un atac clasic. Cât ține de noi, să ne ferim de cei care se pot transforma într-un Iuda sau într-un Ghehazi. Pavel vorbește în 2 Corinteni cu pronumele NOI. El nu slujea singur. Dar cei din echipa sa atingeau aceleași standarde înalte de slujire în care umbla el. Și dacă cineva din echipă dădea semne de ezitare, nici Pavel nu ezita să se despartă de el. Oare nu a fost așa cu Marcu? Miza era prea mare, iar războiul spiritual prea intens. Pavel nu putea risca aici. El era deschis cu toții frații, dar intrarea în echipa sa de slujire era un lucru greu. Și el știa că devotamentul față de Hristos se arată în timp și în grele încercări. De aceea râvna aceluia frate a fost testată de Pavel în DIVERSE împrejurări. Nu înseamnă neapărat că acele împrejurări au fost orchestrate de Pavel. Ele au fost orchestrare de Domnul și de viața zbuciumată și imprevizibilă. Pavel mai degrabă a avut ochii deschiși să vadă CUM reacționează acel frate în diversele contexte ale lucrării și ale luptei spirituale.

Capitolul 9 – Observații

- Angajamentele în Trupul lui Hristos sunt importante și trebuie respectate. Ele trebuie respectate chiar dacă au în vedere DĂRNICIA, care prin definiție este benevolă. Neîmplinirea angajamentelor poate aduce descurajare și întristare în trupul lui Hristos. De aceea, Pavel este foarte preocupat ca cei din Corint să își țină angajamentele luate cu un an înainte cu privire la această strângere de ajutoare. Deja angajamentul lor a adus multă îmbărbătare în Trupul lui Hristos. Dar lucrul care aduce multă îmbărbătare poate aduce și multă descurajare dacă el este deturnat de cel rău. Pavel simte probabil o ezitare și o slăbiciune în inima corintenilor cu privire la angajamentul luat, și atunci decide să trimită câțiva frați înainte pentru a le reaminti și a-i ajuta să pregătească darurile promise. Deși în joc era lauda și onoarea Bisericii din Corint, Pavel e preocupat de întreg Trupul lui Hristos. El știe cât de importantă este încurajarea în Trupul lui Hristos. Și atunci își dă toate silințele ca el însuși să nu aducă întristare în Trupul lui Hristos dar și ca ceilalți din Trupul lui Hristos să nu devină o pricină de întristare.
- În dărnicie contează și CÂT dai și CUM dai. Pavel subliniază ca ei să dea cu bucurie, nu de silă, și nu cu părere de rău, și cum au hotărât în inima lor. Dar în același timp insistă ca darurile să fie făcute cu dărnicie și nu cu zgârcenie. E vorba și de CUM și de CÂT. Ele merg împreună.
- Dărnicia în domeniul material este un aspect important al vieții noastre de credință. Într-o lume condusă de Mamona, Domnul se uită cu băgare de seamă la modul în care copiii Lui se raportează la bunurile materiale. Iar Domnul caută să vadă la noi belșug de dărnicie. Pe cine dă cu bucurie, Îl IUBEȘTE Dumnezeu. Expresia: *Dumnezeu iubește pe cineva dacă ...*, nu apare foarte des în Scriptură. Dar iată că apare în contextul dărnicieii. De ce? Pentru că domeniul material vorbește atât de mult despre inima noastră. Iar lumea este robită de Mamona. Cât

de mult strălucește cineva care se încrede în Domnul, și respinge seducția Mamonei și alege să fie darnic și în belșug, și în sărăcie. Și o face cu bucurie, ca unul care crede cu adevărat că Domnul va purta de grijă și care alege să urmeze exemplul Mântuitorului care S-a sărăcit pe Sine pentru a îmbogăți pe mulți. Dărnicia izvorăște din Dumnezeu, din esența a ceea ce este Dumnezeu. Dumnezeu este unul al generozității. El nu este zgârcit în daruri. El dă mereu din belșug. Acesta este Domnul; nu știe să dăruiască PUTIN. Nu poate dărui puțin. Nu îi stă în fire; Dumnezeu nostru e un Dumnezeu DARNIC, plin de daruri pentru toți oamenii. Și în Hristos a arătat că este darnic nu doar pentru că are din belșug și e o nimica toată să dea celorlalți câte ceva. Dumnezeu nu este doar ca cel care dă doar din belșug. Dărnicia lui Dumnezeu față de noi L-a costat enorm. Domnul S-a sărăcit pe Sine pentru a ne îmbogăți pe noi, și în actul mântuirii, dărnicia divină strălucește mai mult ca în actul răscumpărării. În Creație Domnul dă din SINE. El este Izvorul vieții. Nu Îl costă să creeze și să dea daruri minunate făpturilor create. Dar în actul mântuirii, totul costă. Fiecare dar primit de sus este doar în baza sacrificiului lui Hristos. Harul nu se poate manifesta în nici o formă decât prin Hristos. Deci și pâinea de pe masă Domnul ne-o poate dărui doar pe baza jertfei lui Hristos. La fel și sănătatea, și vremea bună, și o familie, și o casă. Orice dar material are la bază jertfa lui Hristos. Nu doar iertarea și primirea Duhului, ci ORICE dar către om este doar datorită lui Hristos. Dărnicia divină costă. De aceea, dărnicia care strălucește cu adevărat este cea care costă. Este atunci când dăruiești celui care are mai puțin chiar dacă nici toate nevoile tale nu sunt împlinite. Cei doi bănuți strălucesc atât de mult în ochii Domnului! Dacă aștepti să ai împlinite toate nevoile pentru a deveni darnic, este o mare înșelătorie. Dărnicia începe azi, aici și acum, când nu ai casă, când nu ai ceva rezerve pentru mâine. Dar din ce ai pentru AZI, să iei o parte și să o dai aproapelui care are mai puțin. Da, să ai doar pâinea de astăzi. Să nu ai nici o rezervă pentru mâine. Și Domnul ar sări într-un picior de bucurie dacă din acea pâine ai da celui care nu are deloc sau are mult mai puțin. Dacă aștepti să ai provizii de pâine pentru un an pentru a dăruia celui ce nu are, atunci încă nu ai înțeles esența dărniciilor creștine.

- Domnul poate și vrea să ne dea din belșug dacă dăm mai departe. În v. 8, Pavel ne spune că Domnul POATE să ne umple cu orice har. El poate! Dar El vrea? Iată adesea întrebarea care ne încearcă. În v. 10 și v. 11 Pavel ne sugerează că Domnul și vrea. Acum, în aceste versete Pavel nu se referă doar la bunurile materiale. Dar chiar dacă nu se referă doar la lucrurile materiale sau în special la lucrurile materiale, cu siguranță că le include și pe acestea. Și asta pentru că el spune aceste lucruri în contextul administrării bunurilor materiale. Și apoi, el repetă de mai multe ori ideea unei dimensiuni totale a binecuvântării:
 - Poate să vă umple cu ORICE har (inclusiv cel al binecuvântării materiale)
 - Având TOATE lucrurile din belșug (inclusiv din bunurile pământești)

- Să prisosiți în ORICE faptă bună (inclusiv în dărnicia creștină)
- Veți fi îmbogățiți în TOATE privințele (inclusiv în privința materialității)
- Pentru ORICE dărnicie (inclusiv cea materială)
- Deci Domnul este un Domn generos chiar în lucrurile materiale. Cu siguranță că nu putem construi din acest pasaj o Evanghelie a prosperității. Dar putem observa câteva lucruri:
 - Deși suntem în lume, pe teritoriul inamicului, care adesea a depozitat pe creștini de toate averile lor, Domnul POATE pe teritoriul vrăjmașului să binecuvinteze material pe copii Săi. Lumea este a Lui, și El stăpânește peste împărăția oamenilor. Nimic nu se întâmplă fără știrea lui. Cel rău are limite clare, și nu poate sfida autoritatea lui Dumnezeu, Împăratul Împăraților.
 - Nu doar că Dumnezeu POATE, dar adesea El VREA. Și privind în istoria Bisericii, descoperim adesea mulți creștini bogați sau cu poziții sociale importante. Dar marea întrebare este: CÂND și DE CE vrea acest lucru Dumnezeu? De ce doar cu unii și nu cu alții?
- Cheia este să răspundem la întrebarea: DE CE? Pavel răspunde foarte clar:
 - Să prisosim în ORICE faptă bună
 - Să crească roadele neprihănirii noastre
 - Pentru ORICE dărnicie
- Domnul ne dă orice DAR (inclusiv cele materiale) pentru a prisosi în orice faptă bună, pentru a face ceva de folos pentru semenii noștri cu acel dar. Deci orice lucru pe care îl avem este UN DAR de la Dumnezeu, primit pe baza sângelui lui Isus Hristos, și prin generozitatea lui Dumnezeu. Și Acel DAR este susținut în noi prin PUTEREA lui Dumnezeu. Și am primit acel DAR cu un scop CLAR: să creștem în fapte bune în Trupul lui Hristos, să îl dăm mai departe în Trupul lui Hristos, și aceasta spre gloria lui Dumnezeu (ne va spune în următoarele versete Pavel) și nu spre gloria noastră! Din El, prin El, și pentru El, este orice lucru, orice DAR: începând cu viața fizică, sănătatea, frumusețea trupului, memoria, inteligența, talentele noastre, darurile spirituale, toate bunurile materiale: mașina, casa, moștenirea, salariul, poziția socială. Partea noastră este să:
 - Recunoaștem că TOT ce avem vine de la El,
 - Că TOT ce avem este susținut prin EL,
 - și să dăruim mai departe Trupului lui Hristos TOT ce avem, spre Slava lui Dumnezeu, să înțelegem cum putem face ca orice lucru pe care îl avem să

Îl punem în slujba Bisericii și să sfârșească prin a aduce glorie lui Dumnezeu. Da, trebuie să ne trudim, să ne frământăm și să ne punem la dispoziție. Să înțelegem cum ORICE lucru, chiar și cel mai mărunț, se poate întoarce către Domnul înmulțind mulțumițiile aduse în cinstea Lui! Orice lucru din viața noastră TREBUIE să se supună principiului universal al creației: **din El, prin El, și pentru El!**

- Și dacă ne vom face partea noastră, El și-o va face pe a Lui. Dar boala noastră este să îi purtăm de grijă lui Dumnezeu în ce privește partea Lui și să uităm să ne facem partea noastră. Și făcând așa, adesea Îl împiedicăm să Își facă partea Lui, căci nu ne facem partea noastră. Dacă Domnul ne dă anumite lucruri, și ne alipim inima de ele, și nu le supunem principiului universal al creației, atunci oare nu se va gândi Domnul: *dacă le dau mai multe lucruri, oare ele nu îi vor despărți de Mine?* Și deși este un Dumnezeu generos în toate privințele, idolatria din viața noastră LIMITEAZĂ dimensiunea în care Domnul ne va putea binecuvânta. Cu siguranță că El are și un plan diferit pentru fiecare: cineva să fie bogat, cineva mai sărac etc. Dar grija noastră să fie să ne facem partea, pentru a avea siguranța că anumite binecuvântări nu vin sau întârzie să vină în viața noastră nu din pricina inimii noastre idolatre ci din pricina planului desăvârșit al Creatorului! Domnul va alege calea prin care ne va binecuvânta. Vestea bună este că El este un Dumnezeu generos și Îi place să ne facă daruri. Dar oare suntem noi pregătiți pentru ele? Oare dacă Domnul îți va da un dar nemaipomenit de predicare, vei ști ce să faci cu el? Oare vei putea face ca acel dar să nu slujească propriei glorii ci doar gloriei Creatorului?
- La finalul capitolului, Pavel enumeră beneficiile dărnicii. Cu siguranță că sunt beneficii pentru cel ce dă. Roadele neprihănității sale cresc. El se spune principiului: din El, prin El și pentru El. Cel care dă își reactualizează acest adevăr prin fiecare act de dărnicie. Când dăruiește, face o faptă bună și va primi o răsplată. Dar mai mult decât atât! El își reamintește că tot ce are, are de la Domnul și spre slava Lui. Dăruind din puținul pe care îl are își reactualizează încrederea în Domnul. El își păzește inima departe de dragostea de bani și de încrederea în bunurile materiale, și își păstrează încrederea orientată spre Dumnezeu care poartă de grijă. Este mult mai grav să ai mult și să ai inima alipită de bani, decât să ai puțin și să ai inima alipită de Domnul. Actul dărnicii ne ajută să rămânem alipiți de Domnul și să învingem marea ispită a Mamonei. Actul dărnicii ne provoacă să trăim prin credință și nu prin vedere. Și este un câștig enorm.
- Dărnicia are și beneficiul de acoperi o nevoie reală în Trupul lui Hristos. Și este mare lucru să se acopere o nevoie reală în Trupul lui Hristos. Trupul lui Hristos este Casa lui Dumnezeu iar frații sunt mădularele Lui. A da un pahar de apă unui frate, înseamnă de fapt a da un pahar de apă lui Hristos!

- Dărnicia întărește relațiile din Trupul lui Hristos. Pavel le spune că dărnicia lor îi va face pe macedoneni să se roage pentru ei și să îi iubească din inimă. Prin dărnicie crește încrederea și dragostea în Trupul lui Hristos. Și cât de important este să crească aceste două lucruri! Dacă prin bârfă diavolul vrea să frângă încrederea dintre frați, sporind în dărnicie putem face exact opusul. Când primești în nevoie ajutor de la Trupul lui Hristos, îți schimbi atitudinea și nu mai poți arunca așa repede cu piatra, și nici să crezi bârfele celui rău care vrea să te convingă că acei frați sunt răi, duali, că nu le pasă de tine, că au ceva împotriva ta. Cu toții suntem atacați cu astfel de gânduri din partea celui rău. Dar ori de câte ori Trupul lui Hristos ne face UN BINE, primim resurse noi pentru a respinge aceste atacuri. Și mai ales când suntem ajutați în nevoile materiale, acolo unde ne doare așa de mult! Așa că, dacă vrei să distrugi lucrările diavolului și să întărești încrederea și dragostea din Trupul lui Hristos, crește și sporește în dărnicie!
- Și scopul final, și cel mai important, pe care Pavel insistă cel mai mult, este glorificarea Numelui lui Dumnezeu. Dărnicia este spre Slava Domnului și nu spre slava noastră. Scopul final al dărnicii, și de fapt scopul final al oricărui lucru, este glorificarea Numelui Creatorului:
 - Va face să aducă mulțumiri lui Dumnezeu (v. 11)
 - Dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu (v. 12)
 - Îi va face să slăvească pe Dumnezeu (v. 13)
 - Să vă iubească din inimă PENTRU harul nespus de mare al lui Dumnezeu (v. 14)
 - Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare! (v. 15)
- Pavel este fascinant. În fiecare din ultimele 5 versete ale secțiunii dedicate dărnicii insistă că scopul dărnicii este glorificarea Numelui lui Dumnezeu!